

01,00

Așa-mi spune, strecurând cuvintele printre firimiturile de brișă cu afine, înmuind virgulele în cafeaua ei.

Îmi spune în patru propoziții. Ba nu, în cinci.

Nu vreau să aud, însă e prea târziu. Faptele se strecoară și mă înjunghie. Iar când ajunge la partea cea mai rea...

...cadavru găsit într-o cameră de motel, singur...

...ridic pereți în jurul meu și încui ușile. Încuviințez din cap ca și când aș asculta, de parcă am comunica, oricum niciodată nu-și dă seama.

Nu-i plăcut când mor fete.

02,00

— Nu am vrut să auzi despre asta la școală sau la știri.

Jennifer își îndeasă în gură ultima bucată de brișă.

— Sigur ești în regulă?

Deschid mașina de spălat vase și mă aplec în norul de abur care iese din ea. Mi-aș dori să mă târăsc înăuntru, să mă ghemuiesc între un castron și o farfurie. Iar ~~mama mea vitregă~~ Jennifer să închidă ușa, să seteze temperatura la maxim și să pornească mașina.

Aburul se transformă în picături fine când îmi atinge fața.

— Sunt bine, mint eu.

Ea întinde mâna după cutia cu fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide de pe masă.

— Trebuie să fie îngrozitor. Rupe banda de carton. Mai rău decât îngrozitor. Poți să-mi aduci o cutie curată?

Iau din dulap o cutie din plastic transparent cu capac și i-o întind peste insula de bucătărie.

— Unde-i tata?

— La o ședință de titularizare pe post.

— Cine ți-a spus despre Cassie?

Sfărâmă marginile fursecurilor înainte de a le pune în cutie, să pară că le-a copt ea acasă, și nu că le-a cumpărat.

— Mama ta a sunat aseară târziu. Vrea să te duci cât mai repede la doctorița Parker, să nu mai aștepți următoarea programare.

— Tu ce părere ai? întreb.

— E o idee bună, spune ea. Am să văd dacă te poate primi în după-amiaza asta.

— Nu te deranja.

Trag sertarul de sus al mașinii de spălat vase. Paharele vibrează cu mici țipete când le ating. Dacă le iau, se vor sparge.

— Nu are niciun rost.

Se oprește din fărâmițarea fursecurilor.

— Cassie a fost prietena ta cea mai bună.

— Nu mai e cazul. O să mă duc la doctorița Parker săptămâna viitoare, când am programarea.

— Treaba ta... Dar îmi promiți că o să-ți suni mama, să vorbești despre asta?

— Promit.

Jennifer aruncă un ochi la ceasul cuptorului cu micro-unde și strigă:

— Emma! Patru minute!

Sora-me-a-vitregă Emma nu răspunde. E în living, hipnotizată de televizor și de un bol cu cereale albastre. Jennifer ronțăie un fursec.

— Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți, dar mă bucur că n-ai mai ieșit cu ea.

Împing la loc sertarul de sus și-l deschid pe cel de jos.

— De ce?

— Cassie era o catastrofă. Ar fi putut să te tragă după ea.

Întind mâna după cuțitul pentru friptură ascuns în locul pentru linguri. Mânerul negru e cald. Îl scot, iar lama taie aerul și despică bucătăria în bucăți. Într-o parte e Jennifer, care îndeasă fursecuri cumpărate de la magazin într-o cutie din plastic pentru clasa fiicei sale. În altă parte e scaunul gol al tatei, care pretinde că-i obligat să meargă la ședințele astea matinale. În altă parte e umbra mamei mele, care preferă telefonul pentru că întâlnirile față în față durează prea mult și de obicei se termină cu urlete.

Iar aici stă o fată cu un cuțit în mână. E grăsime pe aragaz, sânge în aer și cuvinte grele îngrămădite pe la colțuri. Suntem antrenați să nu le vedem, să nu vedem nimic din toate astea.

...cadavru găsit într-o cameră de motel, singur...

Cineva tocmai mi-a smuls pleoapele.

— Slavă Domnului că ești mai puternică decât a fost ea.

Jennifer își golește cana de cafea și-și șterge firimiturile de la colțurile gurii.

Cu o șuierătură, lama cuțitului alunecă în fanta suportului de cuțite.

— Mda...

Întind mâna după un platou, curățat de sânge și zgâr-ciuri. Cântărește aproape cinci kilograme.

Cu un pocnet, Jennifer închide capacul cutiei cu fursecuri.

— Am o întâlnire târzie, o conciliere. O poți duce pe Emma la fotbal? Antrenamentul începe la cinci.

— Pe care teren?

— Richland Park, dincolo de mall. Ține.

Îmi întinde cana grea, ce are pe margine rujul ei, ca o semilună însângerată. O așez pe blat și scot farfuriile una câte una, cu brațele tremurătoare.

Emma intră în bucătărie și își pune bolul cu cereale lângă chiuvetă, pe jumătate plin cu lapte azuriu.

— N-ai uitat de fursecuri? o întreabă pe maică-sa.

Jennifer scutură recipientul din plastic.

— Am întârziat, puiule. Ia-ți lucrurile.

Emma își târăște picioarele până la ghiozdan, iar sireturile adidașilor îi flutură. Ar trebui să mai doarmă la ora asta, însă patru dimineți pe săptămână, soția tatălui meu o duce la școală mai devreme pentru lecții de vioară și franceză conversațională. E în clasa a treia, dar știți cum e, niciodată nu-i prea devreme pentru cultivare.

Jennifer se ridică. Fusta îi este atât de strânsă pe coapse, încât buzunarele se deschid. Încearcă să netezească cutele.

— N-o lăsa pe Emma să te convingă să-i cumperi chip-suri înainte de antrenament. Dacă îi este foame, poate să mănânce fructe.

— Ar trebui să rămân și s-o aduc acasă?

— Se ocupă bunicii, spune ea cu o clătinare din cap.

Își ia mantoul de pe spătarul scaunului, își bagă brațele în mâneci și începe să-și încheie nasturii.

— De ce nu iei o brișă? Am cumpărat ieri portocale, ai pâine prăjită sau vafe congelate.

~~Pentru că nu mi îngădui să le doresc~~ pentru că n-am nevoie de o brișă (410 kcal), nu vreau o portocală (75 kcal) sau pâine prăjită (87 kcal), iar vafele (180 kcal) îmi provoacă ~~greață~~.

Arăt bolul gol de pe blat, de lângă grămada de flacoane cu pastile și cutia de Bluberridazzlepops.

— O să mănânc cereale.

Privirea ei zboară spre dulapul pe care mi-a lipit meniul săptămânal. A însoțit actele de externare, când m-am mutat acum șase luni. L-am dat jos trei luni mai târziu, când am împlinit optsprezece ani.

— E prea puțin pentru o porție completă, spune ea cu grijă.

~~Aș putea să mănânc toată cutia~~ Probabil că nici măcar nu voi umple castronul.

— Mă supără stomacul.

Ea deschide din nou gura. Ezită. Un val fetid al respirației matinale impregnat de cafea traversează bucătăria neînsuflețită și mă învăluie. „N-o spune... n-o spune!”

— Ai încredere, Lia.

„A spus-o.”

— Asta-i problema. Mai ales acum. Nu vrem să...

Dacă n-aș fi atât de obosită, aș îndesa „încrederea” și „problema” în tocătorul menajer și l-aș lăsa să funcționeze toată ziua.

Scot un castron mai mare din mașina de spălat vase și-l așez pe blat.

— Sunt. În. Regulă. OK?

Clipește de două ori și termină de încheiat nasturii hainei.
— Bine. Am înțeles. Leagă-ți șireturile, Emma, și urcă în mașină.

Emma cascadează.

— Stai așa. Mă aplec și-i leg Emmei șireturile. Noduri duble. Ridic privirea. N-am să pot face asta la nesfârșit, să știi. Ești mult prea mare.

Ea zâmbeste larg și mă sărută pe frunte.

— Ba da, ai să poți, fraierico.

În timp ce mă ridic, Jennifer face doi pași ezitanți în direcția mea. Aștept. E o molie rotundă și palidă, cu chipul încărcat cu fond de ten de culoarea cojii de ou, gata să înfrunte ziua, înarmată cu servieta ei de bancher, poșeta și telecomanda SUV-ului luat în leasing. E agitată, nervoasă.

Aștept.

Acum ar trebui să ne îmbrățișăm, să ne sărutăm sau măcar să dăm impresia că facem ceva de genul ăsta.

Își strânge centura în jurul taliei.

— Știi... fă în așa fel încât să-ți ocupi ziua. Bine? Încearcă să nu te gândești prea mult la tot felul de chestii.

— Bine.

— Spune-i la revedere surorii tale, Emma, o îmboldește Jennifer.

— Pa, Lia.

Emma face semn cu mâna și-mi aruncă un zâmbet mic albastru-deschis.

— Cerealele sunt foarte bune. Dacă vrei, poți să termini cutia.

🔊 03,00 🔊

Torn prea multe cereale (150 kcal) în castron, pe care le stropesc cu lapte doi la sută grăsime (125 kcal). Micul dejun

este cea-mai-importantă-masă-a-zilei. Micul dejun mă va face o cam-pi-oa-nă.

...Când eram o fată adevărată, cu doi părinți și o casă și fără lame sclipitoare, micul dejun era compus din granola cu căpșuni proaspete pe deasupra, și-l mâncam întotdeauna în timp ce citeam o carte sprijinită de castronul cu fructe. La Cassie mâncam vafe cu sirop subțire de arțar, nu chestia asta contrafăcută pe bază de porumb, și citeam împreună BD-urile...

Nu. Nu mă pot duce acolo. Nu trebuie să mă gândesc. N-o să mă uit.

N-am să-mi poluez intestinele cu Bluberridazzlepops sau brișe sau bucăți zgrunțuroase de pâine prăjită. Mizeria și greșelile de ieri au fost eliminate. Pe interior sunt strălucitoare și roz, curată. Golul e un lucru bun. Golul înseamnă forță.

Însă trebuie să șofez.

...Eram la volan anul trecut, cu geamurile coborâte, cu muzica la maximum, în prima sâmbătă din octombrie, mă grăbeam să dau testele SAT. Conduceam eu, astfel încât Cassie să-și poată aplica ultimul strat de lac pe unghii. Eram surori de taină, cu un plan de a domina lumea, perspective care clocoteau în jurul nostru ca bulele de șampanie. Ea râdea. Râdeam și eu. Eram întruparea perfecțiunii.

Luasem micul dejun? Firește că nu. Mâncasem cina cu o seară înainte, sau măcar prânzul, ceva?

Mașina din fața noastră a frânat când semaforul s-a făcut galben, apoi roșu. Șlapul meu a ezitat deasupra pedalei. Vederea mi s-a încetșat. Furnicători, cârcei negri se încolăceau de-a lungul șirei spinării și-mi înfășurau ochii ca o eșarfă de mătase. Mașina din față a dispărut. Volanul, tabloul de bord au dispărut și ele. Nu mai era nici Cassie, nici semaforul. Cum trebuia să opresc chestia asta?

Cassie a urlat cu încetinitorul.

::Bezea/aer/explozie/airbag::

Când m-am trezit, asistentul de pe ambulanță și polițistul erau încruntați. Șoferul în mașina căruia intrasem țipa la telefonul său mobil.

Aveam tensiunea unui șarpe în hipotermie. Inima îmi era obosită. Plămânii visau la un pui de somn. Mi-au înfipt un ac în braț, m-au umflat ca pe un balon de carnaval și m-au expediat la un spital cu asistente cu priviri de oțel, care și-au notat cu scrupulozitate fiecare dintre rezultatele mele proaste. Cu stiloul. M-au săltat.

Mama și tata s-au repezit înăuntru, unul lângă altul de data asta, bucuroși că nu murisem. O asistentă i-a întins mamei fișa mea. Ea a citit-o și i-a explicat dezastrul tatei, după care au început să se certe, un conflict ca o alunecare de teren, ce s-a revărsat peste cearșafurile antiseptice, și a ajuns pe culoar. Eram stresată/surmenată/surescitată/nu – deprimată/nu – aveam nevoie de atenție/nu – aveam nevoie de disciplină/aveam nevoie de odihnă/aveam nevoie/vina ta/ba vina ta/vină/vină. Și-au marcat războiul pe acest trup micuț și scheletic al unei fete.

S-au dat telefoane, iar părinții mei m-au băgat cu forța în iadul de pe dealul New Seasons...

Cassie s-a scos, ca de obicei. Nicio zgârietură. Asigura-rea a acoperit pagubele cu vârf și îndesat, așa că s-a trezit cu o mașină reparată și cu difuzoare noi. Mamele noastre au purtat o mică discuție, însă chiar așa, toate fetele trec prin situații dintr-astea, ce ai de gând să faci? Cassie s-a reprogramat pentru următorul test și și-a făcut unghiile la salonul Enchanted Blue, în timp ce pe mine m-au închis și mi-au băgat o perfuzie cu glucoză în venele goale...

Lecție învățată. Ca să șofezi, ai nevoie de combustibil.

Nu de cerealele Bluberridazzlepop ale Emmei. Tremur și golesc aproape toată mizeria umedă în tocătorul menajer, după care pun castronul pe podea. Pisicile Emmei, Kora și Pluto, traversează tiptil bucătăria și-și vâra capetele în castron. Pe o notiță autoadezivă desenez o figură zâmbitoare cu o limbă mare, scriu DELICIOS, EMMA! MULȚUMESC! și o lipesc pe cutia de cereale.

Mănânc zece stafide (16 kcal) și cinci migdale (35 kcal) și o pară verde dolofană (121 kcal) (= 172 kcal). Înghițiturile mi se târăsc anevoie de-a lungul gâtului. Îmi iau vitaminele și comprimatele demente care îmi împiedică creierul să explodeze: una lungă și movulie, una albă și grasă, două roșii ca macul. Le înghit pe rând, cu apă fierbinte.

Ar face bine să acționeze repede. Vocea unei fete moarte mă așteaptă la telefon.

04,00

Urcarea scării durează mai mult decât de obicei.

Dorm în capătul îndepărtat al holului, în spațiul minuscul amenajat ca o cameră de oaspeți. Pereți albi. Perdele

galbene. Canapeaua extensibilă nu-i niciodată pliată, biroul a fost cumpărat de la un târg de vechituri. Jennifer se oferă mereu să-mi cumpere mobilă nouă, să văruiască sau să pună tapet. Îi spun că încă nu m-am hotărât ce vreau să fac. Probabil ar trebui mai întâi să despachetez stivele de cutii prăfuite.

Telefonul meu așteaptă pe mormanul de rufe murdare, unde a aterizat când l-am izbit de perete duminică, dis-de-dimineată, pentru că mă înnebunea țârâitul lui constant și eram prea obosită ca să-l închid.

...Ultima dată când ea m-a sunat a fost acum șase luni, după ce am ieșit pentru a doua oară din spital. Îi telefonam de patru-cinci ori pe zi, dar nu răspundea niciodată și nici nu mă suna înapoi, până când, în cele din urmă, a făcut-o.

M-a rugat să ascult și mi-a spus că nu va dura mult.

Eu eram sursa tuturor relelor, a spus Cassie. O influență negativă, o umbră toxică. În timp ce eram închisă, părinții ei au târât-o la un doctor care i-a spălat creierul și a îndopat-o cu pastile și vorbe goale. Trebuia să-și vadă de viață, să-și redefiniească limitele, spunea ea. Din pricina mea chiu-lea de la școală și picase la franceză, eu eram cauza a tot ceea ce era neplăcut și periculos.

Fals. Fals. Fals.

Datorită mie nu a fugit în clasa a noua. Datorită mie nu a înghițit un flacon cu somnifere când a înșelat-o prietenul ei. Am ascultat ore în șir când părinții ei țipau și încercau s-o înghesuie într-o carcasă de manechin care nu i se potrivea. Am înțeles ce-i declanșa crizele de nervi, cele mai multe dintre ele. Știam cât de dureros era să fii fata unor oameni care nu te văd, nici măcar dacă ai sta în fața lor și ai bate din picioare.

Însă era prea complicat pentru Cassie să-și amintească toate astea. I-a fost mai ușor să mă părăsească pentru ultima oară. Mi-a pustiit vara. Când a început școala, devenisem invizibilă pentru ea, când trecea pe culoare cu noile prietene atârinate de gâtul ei ca niște coliere de Mardi Gras. *M-a șters cu totul din existența ei.*

Dar ceva s-a întâmplat. În noaptea de sâmbătă spre duminică, m-a sunat.

Bineînțeles că n-am răspuns. Ori era beată, ori voia să facă mișto de mine. Nu aveam de gând s-o las să mă fraie-rească să-i fiu iarăși prietenă, pentru ca apoi să se răzgân-dească și să mă rănească din nou.

...cadavru găsit într-o cameră de motel, singur...

Nu am răspuns. Iar ieri nu i-am ascultat mesajele. Eram prea furioasă, nici măcar nu puteam să mă uit la telefon.

Ea mă așteaptă în continuare.

Mă așez pe mormanul de pijamale și hanorace nespă-late și scotocesc după telefon. Îl deschid. Cassie a sunat de treizeci și trei de ori, începând din noaptea de sâmbătă, de la 23.30.

MESAJE VOCALE NOI

„Lia? Eu sunt. Sună-mă.“

Cassie.

Al doilea mesaj: „Unde ești? Sună-mă înapoi.“

Cassie.

Al treilea: „Nu glumesc, Overbrook. Chiar am nevoie să vorbesc cu tine.“

Cassie, acum două zile, sâmbătă.

„Sună-mă.“

„Te rog, te rog, sună-mă!“

„Ascultă, îmi pare rău c-am fost așa o ticăloasă. Te rog.“

„Știu că primești mesajele astea.“

„N-ai vrea să lași supărarea pe mai târziu, ce zici? Chiar am nevoie să vorbesc cu tine.“

„Ai avut dreptate – n-a fost vina ta.“

„N-am pe altcineva cu care să vorbesc.“

„Of, Doamne...“

De la 1.20 până la 2.55 a închis de cincisprezece ori.

Următorul: „Te rog, Lia-Lia...“ Avea o voce neclară.

„Sunt atât de tristă. Nu pot să ies din starea asta.“

„Sună-mă. E o nebunie.“

Apoi a mai închis de două ori.

Ora 3.20, cu o voce foarte neclară: „Nu știu ce să fac.“

Ora 3.27. „Mi-e dor de tine. Mi-e dor.“

Îngrop telefonul sub grămada de haine, îmi trag pe mine un hanorac mai gros și mă îndrept spre mașina mea. Iarna vine devreme în New Hampshire.

⌂ 05,00 ⌂

Sincronizare perfectă: nimeresc într-un ambuteiaj. La volanul mașinilor din jur văd niște vaci grase și niște tauri care mugesc. Ne deplasăm cu zece kilometri la oră. Eu pot să alerg mai repede de-atât. Frânăm. Ei rumegă și mugesc în telefoane până când turma bagă din nou în a-ntâia și o ia încă o dată din loc.

Douăzeci și cinci de kilometri la oră. Nu pot să alerg atât de repede.

Undeva între Martins Corner și Route 28 izbucnesc în lacrimi. Deschid radioul, cânt din răspuțeri, îl închid la loc.

Izbesc volanul cu pumnii până mi se învinețesc, iar cu fiecare kilometru plâng mai tare. Ploaia îmi inundă chipul.

...cadavru găsit într-o cameră de motel, singur...

Ce făcea acolo? La ce se gândea?

A durut-o?

Nu are rost să întrebi de ce, deși toată lumea va întreba. Știu de ce. Întrebarea mai grea este „de ce nu?”. Nu-mi vine să cred că a rămas fără răspunsuri înaintea mea.

Simt nevoia să alerg, să zbor, să bat din aripi atât de tare, încât să nu mai aud altceva decât bătăile inimii mele. Ploaie, ploaie, ploaie, care mă îneacă.

A fost ușor?

N-o iau pe nicio scurtătură, nu uit să cotesc la alimenta-
ra din colț, nu mă rătăcesc, nici măcar intenționat. Ajung
la școală pe pilot automat; târziu, după pretențiile lor,
devreme, după ale mele. Ultimele autobuze au tras chiar
la intrarea din față.

Cobor și încui mașina.

Vântul necruțător de noiembrie mă împinge spre clădire.
Fulgi de zăpadă ascuțiți coboară în spirală din norii ca de gla-
zură adunați deasupra capului meu. Prima ninsoare. De
basm. Toată lumea se oprește să privească în sus. Gazele
de eșapament ale autobuzelor îngheață și captează tot zgo-
motul într-un nor de cenușă. Ușile școlii îngheață și ele.

Ne dăm capetele pe spate și deschidem larg gurile.

Plutind, zăpada pătrunde în gurile noastre de zombi pli-
ne de grăsime și blesteme și fire de tutun și carii și secreții
de iubit/iubită și de mizeria minciunilor noastre. Pentru o
clipă, nu mai suntem examene ratate și prezervative rupte

și trișori la eseuri; suntem creioane colorate și pachete cu gustări și ne avântăm atât de sus, încât tenișii noștri fac găuri în nori. Preț de o respirație totul pare mai bine.

Apoi zăpada se topește.

Șoferii de autobuz își ținurează motoarele, iar norul de gheață se face țândări. Elevii o iau din loc, târșându-și picioarele. Nu știu ce tocmai s-a întâmplat. Nu-și amintesc nimic.

ea m-a sunat.

Mă întorc la mașină, urc în ea, dau drumul la căldură și îmi șterg fața de tricou. Ora 7.30. La ora asta Emma a terminat cu franceza și-și pregătește vioara. Îi va lua prea mult timp până să-și dea arcușul cu sacâz și nu suficient ca să-și acordeze instrumentul. Concertul de Iarnă va avea loc peste câteva săptămâni, iar ea încă nu-și cunoaște partiturile. Ar trebui s-o ajut.

Cassie e la morgă, cred. Azi-noapte a dormit acolo, într-un sertar argintiu, ochii i s-au obișnuit treptat cu întunericul.

Jennifer spunea că-i vor face autopsie. Cine îi va tăia hainele? O vor spăla, niște necunoscuți îi vor atinge pielea? Oare poate să-i vadă? Va plânge?

Se aude ultima sonerie, iar întârziații traversează parcare în pas alergător și se îndreaptă spre ușă. Mai sunt doar câteva minute. Nu pot să intru până nu se eliberează culoarele, iar profesorii nu și-au anesteziat elevii, plictisindu-i de moarte – în felul ăsta nu mă va vedea nimeni când mă strecor pe holuri.

Mă întorc și eliberez un loc pe bancheta din spate, dau la o parte toate testele, hanoracele și cărțile de la bibliotecă pe care n-am reușit să le returnez la timp, astfel încât Emma

să aibă un loc unde să stea atunci când o s-o iau. Jennifer insistă să stea în spate. E mai sigur, zice ea.

Nu există „mai sigur“. Nici măcar „sigur“ nu există, n-a existat nicicând.

Cassie credea că paradisul e un basm pentru cretini. Cum să găsești un loc în care nu crezi? N-ai cum. Și atunci unde va merge ea acum? Și dacă se întoarce, cu ochii aprinși de mânie?

Ora 7.35. E timpul să merg la ore și să nu mă mai gândesc aiurea.

06,00

Anul ăsta n-am Speciale, nu. Am Lit. univ. contemp., Șt. soc. 12 (Holocaustul), Fizică, Trigo (din nou) și Pauza de prânz. Fără sport, datorită unei notițe magice din partea doctoriței Parker. Lângă numele meu sunt asteriscuri, iar niște note de subsol explică situația.

...Când eram o fată adevărată, mama mă hrănea cu visurile ei cristaline, câte-o linguriță pe rând. Harvard. Yale. Princeton. Duke. Studentă. Fac. de Medicină. Stagiu, rezidențiat, Dumnezeu. Îmi peria părul și în el împletea cuvinte complicate, îmi strecura în cap rădăcini latinești și variante grecești, astfel încât să pot memora mai ușor anatomia. Mama Dr. Marrigan s-a înfuriat când consiliera de orientare m-a scos de la Speciale și m-a aruncat pe Calea Colegiului. Consiliera mi-a sugerat să merg la colegiul tatei, pentru că ar fi puțin probabil să mi se refuze intrarea.

